

dring, der sker hertil via asyl- og familiesammenføringsreglerne samt den førnævnte kvalificerede arbejdskraft, er sværere at regulere, da der jo i udgangspunktet er fri bevægelighed inden for EU's rammer, i hvert fald så længe der er et EU-positivt flertal i Folketinget.

Antallet af EU-borgere, der som grænsependlere arbejder i Danmark uden at bo her, og som dermed ikke folkeregistreres her i landet, har været stigende i de seneste år. De pågældende udlændinge har dermed bidraget til i en periode med mangel på arbejdskraft at udfylde huller på arbejdsmarkedet. Det må forventes, uanset den aktuelle økonomiske afmatning, at der fortsat vil være et antal udlændinge, der pendler til deres arbejde i Danmark. Dertil kommer, at der i Danmarks grænseområder er en vis tradition for at arbejde på tværs af landegrænserne, både ved den dansk-skånske grænse og den dansk-syd-slesvigske grænse.

Det skønnes, at godt 30.000 personer om året arbejder i Danmark uden at bo her, størstedelen heraf skønnes at bo i Sverige og Tyskland, og formentlig vil en stor del af grænsependlerne have pendlet i flere år og vil dermed ikke have behov for danskundervisning. Lovændringerne vil altså betyde, at typisk tyskere og svenskere, der arbejder i Danmark uden at bo her, får ret til danskuddannelse.

For god ordens skyld skal jeg også sige, at EF-Domstolen flere gange har udtalt sig om, hvad der nærmere ligger i begrebet en social fordel. EU-retten siger også, at andre EU-borgere har adgang til sociale fordele, hvis de arbejder i et andet EU-land. Det er Integrationsministeriets vurdering, at danskuddannelsen kan anses for at være en social fordel, og jeg skal blot for god ordens skyld slå fast, at den vurdering står for ministeriets egen regning. Dansk Folkeparti vurderer ikke danskundervisning som en social rettighed. Så når vi fra vores side siger ja, er det ikke på grund af EU-retten eller på grund af ministeriets vurdering, men fordi vi selv ved egen tankekraft er nået frem til, at ordningen – i hvert fald de væsentligste dele af den – er fornuftig.

Med disse bemærkninger kan vi umiddelbart støtte lovforslaget.

KL 15:56

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Meta Fulgsang som ordfører.

(Ordfører)

Meta Fulgsang (SF):

SF er umiddelbart positivt over for det lovforslag, som ligger her. Reglerne om grænsependleres ret til danskundervisning betyder, at vi får præciseret lovgivningen, så den lever op til EU's regler om vandrende arbejdstagere. Det betyder en ligestilling mellem udlændinge, der både bor og arbejder i Danmark, og udlændinge, der bor i et andet EU-land og arbejder her. Desuden sker der en opdatering af reglerne, så de svarer lidt bedre til den virkelighed og det arbejdsmarked, som vi kender i dag.

Så intentionerne er gode, og forslaget udfylder uden tvivl et behov, når det udvider gruppen af de borgere, der kan få danskundervisning.

Forslaget om internetbaseret danskundervisning er også en opdatering i forhold til den virkelige verden. Man kan diskutere, om ressourcerne bruges rigtigt, men en opfølgning på det, der er foreslået og eventuelt vedtages, kan så vise, om det kan og skal bruges.

I de høringssvar, der ligger til det her lovforslag, er der også positive toner vedrørende forslaget. Men høringssvarene peger imidlertid også på en række spørgsmål og en række praktiske forhold omkring forslaget, som der skal lyttes til i det videre arbejde. Det gælder en række forhold for den enkelte borger, der benytter tilbuddene, og det gælder også for de kommuner, der, for så vidt angår danskundervisning til grænsependlerne, skal varetage denne opgave.

I høringssvaret fra KL gøres der opmærksom på en række begrænsninger i forslaget og nogle problemer, der kan opstå. KL peger centralt på en række indstillinger fra en arbejdsgruppe i ministeriet, der vedrører de indholdsmæssige dele af det her område. Det er jo ikke nødvendigvis nok at udvide kredsen af de borgere, der er omfattet af muligheden for danskundervisning, og de høringssvar, som vi kender her, tyder også på, at der er brug for at arbejde med selve undervisningen og med de praktiske konsekvenser. Vi risikerer jo at få en lovgivning, hvor der tages stilling til det nødvendige, nemlig at bringe lovgivningen i overensstemmelse med EU-retten, og så er vi klaret af med hensyn til det, men det er ikke nødvendigvis en kvalitetsmæssigt god lovgivning. Det ville derfor være rart, hvis ministeren ville svare på, om der er planer om at arbejde videre med indholdet af det her arbejde, eventuelt med det arbejde, der er fore-